

inden vi har et Forslag paa Tingets Bord angaaende Automobilkørsel.

De ærede Medlemmer Hr. Jacob Christensen og Hr. Mortensen og for længere Tid siden Hr. Nørskov har spurgt mig, hvad det var Meningen at gøre med Baraklejrene. Dertil skal jeg sige, at vi først har anvendt disse Barakleje til Børn, der kom fra Flensborg og Tyskland. Dernæst henstod hele Spørgsmaalet, som de Herrer ved, fordi der paa et vist Tidspunkt var Tale om, at Invaliderne fra Sønderjylland ikke skulde til Sønderborg, men op til Baraklejrene, idet man mente, det vilde være det bedste for dem. Der blev imidlertid gjort gældende fra sønderjydske Side, at Invaliderne efter at være kommet hjem fra Krigen meget nødig vilde bort fra deres Hjem, og derfor blev den Plan ikke til noget. Nu er der Planer oppe om, at Ministeriet i Forbindelse med Røde Kors, Dansk Sygeplejeforening paa Landet og de forskellige Sygekasser vil anvende Baraklejrene til nervesvækkede og til Rekonvalescenter, og jeg haaber, der i Løbet af kort Tid skal foreligge et Forslag fra Sundhedsstyrelsen for Ministeriet, som saa vil tage Stilling til Sagen og vil forelægge et Forslag for Rigsdagen derom, forsaavidt det vil kræve Udeiffter.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa, at man maatte søge at modvirke Kriminaliteten, og efterlyste i denne Henseende en Lov, den saakaldte Pantelaanerlov, om hvilken han sagde, at den var blevet standset i Rigsdagen. Det tror jeg er forkert. Et saadant Lovforslag har saa vidt jeg ved, aldrig været fremme her i Rigsdagen. Der er blevet udarbejdet et foreløbigt Lovforslag af Kriminalistforeningen; Ministeriet har nu forhandlet med de forskellige andre Ministerier, og Lovforslaget vil blive fremsat en Gang i November, tænker jeg.

De ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Heilesen talte begge om Forholdene i Nyhavn og spurgte, om der ikke kunde gøres noget for at forbedre dem. Jeg vil først takke de to ærede Medlemmer, fordi de sagde, at der var sket en stor Forbedring; det tror jeg ogsaa, der er. I alt Fald i den Tid, jeg har haft med det at gøre, er vi begyndt at optræde meget kraftigt. Men det er noget, der ikke kan ordnes saa hurtigt, thi, som det vil være Rigsdagen bekendt, kræves der mange Forudsætninger for at kunne gribe ind overfor Beværtere. For det første kræves der, at vedkommende skal have Tilhold. Politiet maa altsaa først og fremmest have sine Oplysninger, før der kan gives Tilhold, det kan man selvfølgelig ikke give paa løse Rygter, men først naar

man har Kendsgerningerne i Orden. Naar Tilhold saa er givet, skal vedkommende dernæst have overtraadt dette Tilhold, og dér maa man ogsaa have gode Argumentationer og Beviser; det hjælper ikke her at komme til Domstolene blot med et enkelt Tilfælde. Men saa kommer det værste, idet der i selve Lovparagraffen staar omtrent saaledes: „For hvilken Indehaveren maa anses for at være ansvarlig“. Derved er der lagt et stærkt Baand paa Politiet, for det er jo tidt Mennesker, som er vante til at operere med Loven, der har disse Beværtninger. Lad os f. Eks. tage en Indehaver dernede, som er en ivrig Tilhænger af 8 Timers Arbejdsdagen. Han møder f. Eks. Kl. 7 om Morgen, og saa er hans Arbejdsdag udløbet Kl. 3 om Eftermiddagen. Han gaar da hjem og har det hyggeligt, og saa er det en Opvarter, som forestaar det Resten af Dagen, og det er netop i den Tid af Dagen, paa hvilken de værste Udskejelser finder Sted Under disse Omstændigheder er det et Spørgsmaal, om vedkommende falder ind under Loven. Man maa derfor være forsigtig, før man griber ind, og det vilde være kedeligt her at gribe forkert. Det er alligevel mit Haab, at Politiet vil kunne komme de Beværtere til Livs inden alt for længe; vi har stadig Opmærksomheden henvendt paa det. Hele Ordningen er i Sommer blevet lagt fra Sundhedspolitiet over til Ordenspolitiet, idet det var umuligt for Sundhedspolitiet at overkomme det. Der mangler en Bestemmelse vedrørende disse Forhold, for at der skal kunne gribes kraftigt ind, men der forhandles her mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet om en Ændring af Forholdet. Der er nemlig den Mangel, at til Opvarter kan man antage hvilke Personer det skal være. Det er uheldigt, og jeg gaar ud fra, at fra Opvarterforeningens Side ønsker man intet hellere end netop en kraftig Optræden overfor de uheldige Opvartere dernede. Endvidere er der den Ulempe, at som Loven er formuleret, kan man ikke komme de Damer til Livs, som lever af Utugt, men kun dem, som stiller deres utugtige Levned til Skue paa en saadan Maade, at det vækker offentlig Forargelse; men det er netop hyppigt de første, som holder til i disse Beværtninger. Men disse Vanskeligheder vil altsaa blive søgt afhjulpet, og jeg haaber, at Rigsdagen vil stille sig velvilligt overfor det Forslag, som vil fremkomme.

Det ærede Medlem Hr. Hegelund-Lange talte om Sindssygeanstalterne og udtalte, at der vistnok ved Administrationen her blev bortødslet — om jeg maa bruge det Udtryk — store Pengesummer. Jeg